

MC-Tour til Rajasthan 2003

Erindringer fra MC-turen i Rajasthan 2003

Før Indiensrejsen blev der udsendt nogle nyhedsbreve om rejsen, og nu følger det afsluttende nyhedsbrev med en sammenfatning af mine oplevelser i Indien. Det er samtidig en tak til alle for godt kammeratskab på turen og et ønske om God Jul og Godt Nytår. 36 rejselystne kvinder og mænd mødtes i Kastrup Lufthavn – nogle med styrthjælmen i håndbagagen. Flyverejsen med Austrian Airlines via Wien gik perfekt både på ud- og hjemrejsen. I New Delhis lufthavn fik vi vekslet penge og blev festligt modtaget af Ninad med orange blomsterranker. Derpå kørte vi til det centralt beliggende hotel Connaught, hvor en del fra værelserne havde udsigt over et stadion – man kunne se forskellige hold spille hockey. Efter morgenmad i restauranten skulle vi på sightseeing med vore 2 busser. Pladsfordelingen i busserne voldte ingen problemer, de fleste deltog i et naturligt rotations-system. Præcision vedrørende afgangstider blev stimuleret, da det blev foreslået, at man burde give en omgang øl, hvis man kom meget for sent.

New Delhi

Sightseeingsprogrammet blev ledet af 2 lokale autoriserede guider, og vi startede med cykelrickshaw-kørsel i Old Delhi. Det er en farverig og overvældende oplevelse – varme, støv, masser af mennesker, tiggere, spedalske, håndværkerboder, smalle gader, mærkelige lugte, hellige køer, elektriske ledninger i vildt spaggetti-roderi, tale og råben fra utallige mennesker, snavs og støv, dytten og båtten fra biler og motorcyklers horn, trækvogne med store læs, etc. Vi fik også set murene til Red Fort, og sluttede cykelturen ved en Moske, som vi gjorde et kort besøg i. Guiden fortalte, at Indiens nuværende præsident er muslim og atomforsker. Så fik vi set Gandhi's kremeringsplads – en slags national helligdom. Vi fortsatte til Lotus-templet i den sydlige udkant af Delhi – det er tempel for Bahai-religionen. Vi fik madpakker undervejs. Så gik turen til det nyere engelsk-anlagte New Delhi med brede alléer, Præsidentpaladset og India Gate med den evige flamme for Den Ukendte Soldat. Her var der også mange pågående souvenirsælgere, og jeg købte røgelse af en mand uden arme. Der bor over 12 millioner mennesker i New Delhi. Om aftenen var Thomas og jeg ude i en tuc-tuc-taxi, for vi skulle købe 2 styrthjælme.

Taj Mahal

Følgende morgen startede vi mod Agra – det var spændende at se myldretidstrafikken i Delhi. Vi brugte timerne i bussen til lidt introduktion i Indiens historie: ariernes indvandring, Ashoka, Induskulturen, den islamiske invasion, rajput-staterne, mogultiden, englænderne og selvstændigheden. Og vi hørte om Indiens religioner og fik omdelt et papir med beskrivelse af de vigtigste indiske guder og deres inkarnationer. Vi benyttede også lejligheden til at introducere os selv lidt – og stemningen steg, da deltagerne begyndte at fortælle vitser. Jeg kunne desværre ikke på daværende tidspunkt huske denne: ”Hvorfor kan rigtige mænd godt lide piger i lak og læder?” ---”Det lugter så dejligt af ny motorcykel!”. Vi kørte igennem Mathura, hvor den populære hindugud Krishna er født som Vishnus 8'ende inkarnation. Det foregik som ubesmittet befrugtning gennem et af Vishnu's hårstrå! Frokost fik vi på McDonald under lidt rodede forhold. Og så kørte vi forbi det nydelige Holiday Inn hotel og fik værelsesnøglerne, men fortsatte i øvrigt direkte videre til Agra Fort. Her fik vi igen 2 lokalguider, som tog os med på rundvisning – bedst husker jeg udsigten over Yamunafloden mod Taj Mahal.

Det tog næsten en time at køre til Taj Mahal – det sidste stykke vej skulle gøres i elektriske biler af hensyn til forureningen. Vi måtte igen 2 security-kontroller for at få lov at komme ind. Og her svarer virkeligheden til forventningerne – det er utroligt smukt. Vi fik taget et gruppebillede med Taj Mahal i baggrunden. Vi var på stedet under solnedgangen, hvor bygningen skifter farve fra hvid over i det rosa.. På hjemturen til hotellet nåede vi også et besøg hos en khasmirsk tæppehandler.

Taj Mahal kort før solnedgang

Fatehpur Sikri og Ghana National Park

Næste morgen gik turen videre til Fatehpur Sikri – mogulherskeren Akbars forladte by. Bygningerne er i meget god tilstand og vidner om tidligere tiders storhed. Vi besøgte også den store moske. Til frokost mødte vi vores kokkehold for første gang. De havde opstillet farverige telte på gårdspladsen foran et af Ninads NGO-projekter og der blev serveret en enkel men velsmagende indisk buffet. Tidligt på eftermiddagen nåede vi hotellet i Bharatpur, der lå inde i Ghana National Park. Vi var på en 3 timer lang cykelrick-sawtur i fuglereservatet og så bl.a. en mængde storke. Der var også masser af slanger i området, og nogle fra gruppen så en stor pyton på vejen. Nu fik vi også set vore 27 flotte Royal Enfield 500 ccm Bullet – build like a gun! Og fordelingen blev klareret på demokratisk vis, idet pigerne først fik de laveste. Gruppen boede på hotellet inde i fuglereservatet, men det kneb med værelserne – Jens Robert og Leif fik hoteldirektørens private gemakker, Ninad sov på en feltseng i forhallen, og Thomas, Henriette, Gunnar, Karin og jeg måtte indkvarteres udenfor fuglereservatet i et beskedent hotel, hvor vi oven i købet oplevede, at tyverialarmen i en bil blev aktiveret og hylede infernalsk hele natten. Aftenen sluttede med middag i restauranten, hvor vi også fik udleveret Ninad's flotte rutebeskrivelser for mc-turen. Og så snakkede vi lidt om, hvordan vi skulle gribe selve kørslen an.

Fordeling af motorcykler i fuld gang

På motorcykel

11. november startede vi på motorcyklerne i en imponerende kolonne; Gunnar Skrydstrup i spidsen med den indiske vejviser bagpå, derefter 26 flotte Royal Enfield, så en mekanikerlastbil med 2 motorcykler og den store 35-personers bus med bagagen og 9 passagerer. Og ude i terrænet kørte køkken-teamets bil, og stillede alt klar til frokost. De fleste blev nok lidt overraskede over kørselsforholdene: små landeveje med sand og grus ved siden af asfalten, ved modkørende trafik var man nødt til at vige ned ad de ofte høje asfaltkanter, mange landsbyer med elendig vej – mudder, vandhuller, børn, dyr, dromedarkærrer, oksekærrer, æsler, grise, køer, hunde, aber, påfugle, store overlæssede lastbiler, busser med folk hængende på trinbrætter. Da vi nåede til frokost var status føl-

gende: en væltede, da han skulle bremse for en gris, en havde ramt en ko uden større skade, - en havde ramt en cyklist – heldigvis uden større skade, - en havde kørt under halsen på en dromedar, - en opgav yderligere motorcykelkørsel fordi han anså det for farligt, og Tommy var totalt forsvundet. Et eftersøgningshold blev sendt ud efter ham. Køkkenteltet var sat op hos en bondemand, og det gav mulighed for at se bedriften og familiens boligforhold. Bygningerne var blåmalede, og dyrene stod tøjret. En større menneskemængde samlede sig hurtigt, og efterhånden fik vi gang i sang- og underholdningen. En indisk dreng sang et par nydelige sange og underholdt med populære sange fra indiske Bollywood-film, og det danske MC-kor optrådte med "Lille Peter Edderkop". Alle blev fotograferet, og specielt de rajasthanske kvinder med deres farvestrålende dragter gjorde sig flot på fotografier.

De rajasthanske kvinder fandt alle motorcyklisterne spændende

Kl. 14 var vi nødt til at fortsætte, selvom den forsvundne ikke var kommet til veje. Alligevel nåede vi ikke frem før mørkets frembrud. Motorcykelkørsel i mørke i Rajasthan er en meget farlig og ubehagelig oplevelse, men vi nåede da til sidst frem til hotel Ranthambore Regency, hvor vi skulle bo i 2 nætter. Det var et rigtig dejligt hotel med swimmingpool i haven. Aftensmaden spiste vi også i haven med underholdning af dansere og musikanter. Den følgende aften optrådte Ninad's samarbejdspartner Samander med sin gruppe. Det overraskede mig at høre, at de har optrådt i 33 lande bl.a. Australien, Hawaii og Danmark, hvor de optrådte i Tivoli. Om aftenen havde vi intet hørt fra vor forsvundne rejsedeltager Tommy, og det foregående hotel var heller ikke blevet kontaktet. Derfor var der ikke andet at gøre, end at efterlyse ham hos politiet. Det viste sig så, at han sad hos politiet i en fjern landsby. En guide og bil blev sendt ud efter ham, og han nåede frem til hotellet ved 3-tiden om natten.

Tigersafari

Vi var på 2 tretimers ture i safari-busser ind i tigerparken: flot natur, gammelt fort på klippetop, krokodiller, aber, ugler, skildpadder, forskellige slags hjorte og som toppen på kransekagen så vi tigre både på morgen- og eftermiddagsturen. Vi så dem på lur i tigergræsset ved vandhullet, og en

af dem var tydeligt interesseret i en hjorteflok. Fugle og aber advarede mod tigreren. Der var ca. 40 tigre i reservatet. Frokosten foregik på en helikopterlandingsplads, hvor køkkenholdet serverede indisk mad med kolde Kingfisher Beer, Cola eller mineralvand. Nogle enkelte kunne ikke deltage i begge safariture, da mavesygen var begyndt at vise sig i gruppen.

Tidligt næste morgen startede vi mod Pushkar, og nu gik kørslen noget bedre med vejvisere stående steder, hvor vejen delte sig. Vi havde også foreslået, at man fulgtes parvis for at undgå at nogen blev væk. Men kort før frokost indtraf en alvorlig ulykke, som beskrives detaljeret i et særskilt kapitel, da denne hændelse også fortæller en del om det indiske samfund. Efter ulykken fortsatte vi langsomt og rystede i kolonne efter bussen. Vi nåede først Pushkar ca. en halv time efter solnedgang.

Pushkar

Ved ankomsten til Pushkar var det mest slående nok det fantastiske hotel vi skulle bo på, et gammelt palads med skildvagt og forsvarsværker i form af store pigge på porten. Passagererne fra bussen måtte gå et stykke, da bussen ikke kunne færdes på de små veje der ledte frem til hotellet. Vi spiste en dejlig buffet med udsigt ud over den hellige Pushkarsø fra hotellets terrasse.

En del benyttede lejligheden til at gå på opdagelse i byen, som udover at være præget af templer også bød på hippier og en del turistprægede aktiviteter.

Kamelsafari

Så var det blevet tid til et af turens helt særlige højdepunkter, nemlig 2½ times kamelsafari ud i ørkenen hvor vi skulle overnatte. Og lad det være sagt med det samme, når en 2½ meter høj kamel pludselig rejser sig under en får man et chok. Ridturen var meget smuk, og der var kameler nok til at alle kunne få deres egen. Alligevel valgte nogle at ride sammen, eller at sidde i kameltrukne vogne.

Velankomne og noget mørbankede fandt vi lejren, der bestod af en stor cirkel af telte med feltsenge. Det var primitivt, men også meget hyggeligt. Solnedgangen var et særligt øjeblik, hvor hele gruppen stod sammen i stilhed og nød den meget smukke og hurtige overgang fra lys dag til tussmørke. Vi havde vores frokosthold til at lave aftensmaden, og den var som sædvanligt stærk men lækker. I skæret fra bålet blev der udvekslet mange gode historier om turen indtil nu, og de sidste gik vist meget sent til ro.

I løbet af natten blæste det op, og et par telte væltede halvt. En del af os vågnede med sand i munden, men det kunne hurtigt skylles ud igen.

Om morgenen kørte vi alle i bussen til motorcyklerne, som havde fået lov at hvile en dag. Turen gik videre, og efter kamelerne følte motorcykelsædet slet ikke hårdt.

Tommy i sadlen igen!

Kuchaman Fort

Efter en hel dag på indiske landeveje med hjertet helt oppe i halsen pga. de mange livsfarlige situationer, var det en stor glæde at gense resten af gruppen på det flotte Kuchaman Fort. Byggeriet er over 1000 år gammelt, og beliggenheden er imponerende på en klippe midt i det flade landskab. Kun jeep'er kan køre derop, og de må delvis bakke op ad serpentinevejen. Vi fik aftensmad i solnedgangen på terrassen, rajsthanske sangere og dansere underholdt, der var dukketeater og fyrværkeri. Udsigten over byen og det omliggende flade landskab var utroligt flot.

Jaipur

Nu var vi nået til sidste dag på motorcyklerne, og det var nok med lidt vemod, at vi drejede på gas-håndtaget, lyttede til motorens dybe buldren og indsnusede udstødningsgassen. Benzintanken med det flotte Royal Enfield logo fik nok også et par ekstra kærtegn. Dagens etape gik over nogle salt-sletter, et par jernbaneovergange skulle passeres, vi kom igennem rutens landsbyer med det intense folkeliv. Nu havde vi alle lært at bruge motorcyklens horn flittigt. Ud på eftermiddagen nåede vi millionbyen Jaipur, og finalen på mc-turen var ½ timers bykørsel til Park Plaza hotel. Trafikken er jo meget anderledes end dansk bytrafik, men alle kom vel frem. Vi havde i alt kørt omkring 800 km, men vi var flere, der syntes det havde været nogle lange dagetaper, rimeligt anstrengende og også ganske risikofyldt. Vore 3 mekanikere havde ydet en strålende indsats, Thomas fik skiftet baghjul på ca. 5 minutter efter at en torn havde punkteret det. Mekanikerne, buschaufføren og hans lille medhjælper sov i bussen på vor rundtur. Stemningen i den medfølgende bus havde også været fin, og hvad kunne den have været andet, når man betænker, at den var forsynet med et Vishnu-alter med blomsterranker og røgelse, og en lille vims mand, der serverede kolde øl og vand. Kølingen foregik ved store isblokke. Hotellet i Jaipur var ganske nyt, og meget flot. Man blev minsandten ringet op på værelset og spurgt om alt var tilfredsstillende. Frokost foregik på taget af en gammel bygning med udsigt over en sø, hvori der lå et palads, der var opført til brug for koncertarrangementer. På den anden side af søen lå et stort fængsel. Elefanter gik forbi på vejen.

Amber Fort

Vi startede umiddelbart på sightseeing under ledelse af glaskunstneren Mr. Pushpinder og hans guidekollega. Vi blev kørt til den gamle by med Vindenes Palads, fik en fornemmelse hvorfor den kaldes den lyserøde by, kørte en tur i cykelrickshaw i den gamle by, og drog så ud til Amber Fort 11 km fra Jaipur. Her red vi på elefanter op til fortet og fik en rundvisning i det velbevarede palads.

Fyrsten kunne besøge damernes gemakker uset af alle, der var smukke pladser til musikarrangementer, kølesystemerne med vand- og luftventilation blev forklaret, og vi beundrede udsigten ned over anlægget med de symmetriske safran-haver. Aftensmad spiste vi i hotellets restaurant. Næste formiddag fortsatte vi med sightseeing i City-Palace i Jaipur – den kongelige familie under ledelse af Brigadier Maharaja Sawai Bhawani Singh bor stadig i en del af paladset. Vi så de forskellige flotte udstillingslokaler – flotte fyrsteklædedragter bl.a. fra Sawai Madho Singh I, der regerede 1750 – 1768. Han var over 2 meter høj og vejede over 250 kg. Vi så også våbenkammeret med rajputdolke, der kan åbnes som sakse når de er trængt ind i kroppen, spadsrestokke med skjulte sværd og pistoler, en lille kanon beregnet til affyring fra dromedarryg og mange andre spændende ting. Der var også et kunstkammer med tæpper og malerier herunder miniaturer fra mogultiden, og miniaturebøger med hinduistiske håndskrifter som Bhagavad Gita. Udendørs så vi de flotte receptionshaller, og i en af dem var udstillet verdens største sølvbeholdere. Hver af dem rummer 9000 liter, og blev fremstillet til Maharaja Madho Singh II. Han ville have vand fra Ganges med til England, da han skulle rejse til Kong Edward d. VII's kroning i 1902. Efter besøget i City Palace gik vi over og så det nærliggende astronomiske observatorium. De store instrumenter stammer tilbage fra 1700-tallet, og kan bruges til at fastslå planeternes position og tidspunkterne for vigtige dage i kalenderen. Astrologi er jo stadig vigtig i Indien bl.a. mht. at vælge dage til bryllup, flytning og lign. Verdens største solur kunne fastlægge tiden ned til brøkdele af et minut. Vi kørte ved frokosttid mod Amber Fort, hvor køkkenholdet havde stillet borde og stole op under et stort figentræ inde i et område, der hørte under statens skov- og naturstyrelse. Vi var også på besøg i et par souvenirbutikker med lædervarer, tøj, og smykker. Jeg fik mit navn skrevet på et riskorn, og jeg købte en turban fra krigerkassen. Eftermiddagen var fri til egne oplevelser. En del af os var en tur i swimmingpoolen på tagterrassen, men vandet var noget køligt. Aftensmaden blev en overraskelse, idet vi blev inviteret hjem til Ninad og hans familie. Familiestrukturen i Indien er meget sammentømret, og Ninad bor hos forældrene. Hans hustru bor og arbejder i New Delhi. Til deres bryllup i sommer var inviteret 1120 gæster. Vi fik hilst på Ninads far, der er senior manager i en bank, og hans mor, der er meget involveret i NGO-projekter for fattige grupper i Rajasthan. Bedsteforældrene var også tilstede, og et dansk-finsk par, som bor hos familien. Den unge mand er fotograf, og arbejder med at dokumentere sigøjnernes liv – sigøjnerne stammer oprindeligt fra Rajasthan. Hans sambo laver lydoptagelser fra landsbyerne og taler 11 sprog – hun var godt i gang med at lære hindi. Vi blev budt velkommen med indisk whisky, og jeg dummede mig ved at oversætte, at bedstefaderens sunde udseende var et bevis på, hvad yougurt kan bevirke – det skulle have været yoga. Vi spiste på taget under den sorte himmel med funklende stjerner. Et par smukke taler blev holdt bl.a. af Jørgen Frank Steenhard.

New Delhi

Så skulle vi igen ud på 5 timers bustur på en af Indiens mest trafikfarlige vejstrækninger. Der er vejkroer, hvor lastbilchaufførerne nyder lidt hjemmebrændt, inden de med dødsforagt kaster sig ud i overhalingsbanen. Her så vi i øvrigt en traktor komme i modsat retning af den normale trafik. Vi holdt afsluttende eksamen i bussen, og kundskaber viste, at deltagerne havde tilegnet sig megen viden om indiske forhold. Præmier blev uddelt. Tommy fik en rajsthansk turban, og vi fandt ud af at Lawrence of Arabia ikke døde i et styrt på en Royal Enfield. Vi fik vort sidste måltid med køkkenholdet, da vi var halvvejs. Det foregik på restaurant Midway, hvor teltet blev slået op på græsset bag bygningerne. Vi havde samlet ind til drikkepenge til køkkenhold, guide og chauffører, hvilket de var glade for, og det medførte samtidig at vi kunne hjælpe evt. rejsedeltagere at undgå den pinlige situation, som de bringer sig i ved af stikke en 5-rupiseddel i drikkepenge. You really lose face! Da vi havde checket ind på hotel Connaught, var aftenen fri til egne aktiviteter. Karin, Claus og jeg tog en taxi til Apollo hospital for at hilse på Detlef. Aftensmaden fik vi på en restaurant rundt om hjørnet. Ejeren af de udlejede Royal Enfield motorcykler – han ejer i øvrigt over 400 motorcykler,

hvoraf mange gamle kendte mærker – præsenterede resultatet af motorcykelturen: der var mindre skader på 8 motorcykler, hvoraf en stadig befandt sig på politistationen i Malpura. De samlede skader beløb sig til 4180 rupis (knap 700 kr.), som de fleste betalte uden alt for store protester, hvilket vel heller ikke burde være nødvendigt ved beløb på 30 – 100 kr. Næste dag var også disponeret til egne aktiviteter. De fleste var travlt optaget af indkøb. Nogle fik pudset sko, og jeg blev tilbudt at få ørene rensset af en gammel mand. Om aftenen samledes vi til afskedsmiddag på en roterende restaurant på toppen af en høj bygning. Og efter et hyggeligt måltid, hvor Gunnar spenderede drikkevarerne, gik turen til lufthavnen, hvor der kræves, at man er 3 timer før afrejsen. Vi havde gruppecheckin, og vi var godt trætte, da flyet afgik kl. 02.30. Set med rejselederens øjne var det en spændende, interessant og vellykket tur, hvor vi dog ville ønske, at vi havde undgået Detlefs ulykke. Vi havde en del tilfælde af turistmavesygen Delhi Belly og nogle blev bidt af insekter, men ellers var alle sunde og raske. Selv Karin med sin krykke klarede turen godt. Gruppen fungerede godt sammen, alle bidrog med godt humør til at få hele gruppen til at trives, og vi havde også fornemmelse af, at alle var glade og befandt sig godt. Ingen gav udtryk for utilfredshed, tværtimod var det indtrykket, at tilfredsheden var udbredt. Hvis nogen vil vide mere om Ninad, Rex Tours, Ninads NGO-projekter (VolunteerWorkInternational) eller Samanders musikgrupper kan de forsøge følgende web-adresser: www.rextours.com, www.mstravels.dk/asien/indien/index.htm og Samanders E-mail er: lokkrang_jpl@sancharnet.in eller samander@sify.com. Nogle billeder fra Indiensturen kan ses på www.exciting.dk og man kan også holde øje med www.smedebol.dk.

Hændelsesforløb vedrørende Detlef Dethlefsens motorcykelulykke i Indien

På ulykkestedet

Detlef Dethlefsen deltog i en motorcykelrejse arrangeret af CITS travel i samarbejde med MC Touring Club of Denmark. Der var 27 deltagere på lejede Royal Enfield 500 Bullet og 9 deltagere i en ledsagebus. Undertegnede – Martin Smedebøl – var leder af rejsen. Min baggrund er bl.a. et erhverv som overlæge i anæstesiologi og intensiv terapi og 20 års erfaring som ledsagelæge i SOS International.

Den 13. november kort før middag kolliderede Detlef Dethlefsen frontalt med en indisk motorcykel, på hvilken der sad 2 indere uden styrthjelm. Jeg var vidne til ulykken og kunne umiddelbart deltage i hjælpearbejdet sammen med 2 sygeplejerskeuddannede fra rejseselskabet: Bodil Døygaard og Claus Zander Jensen. Der var naturligvis også en massiv sammenstimling af indere og en skrigen og råben. Detlef Dethlefsen var bevidstløs med blod strømmende fra næse og mund, og det var umiddelbart indlysende, at han var i livsfare. Under proceduren med at få ham om på siden vågnede han op og kunne selv hoste luftvejene nogenlunde frie. Derefter var muligheden at blive transporteret til et nærliggende sygehus i en jeep, der var til rådighed. Under forsøget på at hjælpe Detlef Dethlefsen på benene og ind bag i jeepen opdagede jeg, at hans ene ben var brækket.

Malpura Community Health Center

Der var skønsomt et par kilometers kørsel til “hospitalet”, og forinden måtte vi forbi politistationen. På Malpura Community Health Center var der også en massiv sammenstimling af råbende og skrigende mennesker – de 2 skadede indere var anbragt på gulvet i en mellemgang; vi hørte, at den ene havde kraniebrud. Detlef Dethlefsen blev tilset af en meget ung læge Dr. Narendra Singh, som var Medical Officer. Han gav et par injektioner – NSAID-analgetika og antibiotika – trak et par løstsiddende fortænder ud af undermund og forsøgte forgæves at stoppe blødningerne med nogle suturer. Der blev gjort forsøg på at tage et røntgenbillede af foden, men pludselig forsvandt elektriciteten i hele bygningen. Der blev lagt gipsskinne på benet. Det blev besluttet at overflytte Detlef Dethlefsen til SMS Hospital i Jaipur. Ingen af menneskene på Malpura

Community Health Center talte engelsk, og vi havde uvurderlig hjælp af vor guide ViJay. Adskillige politifolk var til stede og ville have informationer om persondata. De spurgte hele tiden om ”Fathers name?”

Transporten til Jaipur

Efter nogen diskussion om betaling for ambulance, medfølgende læge, sygeplejerske og politimand – ViJay tog sig af det – blev Detlef Dethlefsen på en snavset metalbåre bragt ud til ambulancen, som viste sig at være en jeep uden nogen form for ambulanceudstyr (ilt, sug, seng, medicin, etc.). Detlef kunne kun sidde op, fordi han ellers følte, at han blev kvalt i blod. Han var under de 2 timers biltur til Jaipur stadig bevidsthedspåvirket, men dog i stand til at hoste blodet ned i en stor papkasse. Der blev givet 1 liter infusionsvæske (sult-sukkeropløsning). Undervejs blev vi indhentet af en dyttende bil, og da vi stoppede udspandt der sig en heftig diskussion, som resulterede i at politimanden forlod vor bil og satte sig over i den anden. Jeg fik en fornemmelse af, at det var pårørende til en af de sårede indere, og at de ville have ham over i vor bil. Da vi kom til områder, hvor mobiltelefonen virkede, forsøgte ViJay at udvirke, at vi kunne komme til et privat hospital, men ingen ville modtage os, fordi det handlede om en trafikulykke med deraf følgende medikolegale konsekvenser. Også ved ankomsten til Jaipur kørte vi først til et privat sygehus, men blev afvist, og måtte fortsætte til SMS Hospital.

SMS Hospital i Jaipur

På SMS Hospital var vi først i skadestuen, derefter på røntgenafdelingen til foto af ansigtsskelet, hoved og venstre underben. Derefter blev Detlef fragtet til plastikkirurgisk afdeling og fik seng nr. 17. Han blev set af en læge i skadestuen, og på plastikkirurgisk afdeling var det Dr. Raman, der bestemte. Sygehuset er stort med mange specialer bl.a. neurokirurgi, men faciliteterne virker meget fattige. Det myldrer med mennesker i alle rum, trapper og gange. I alle kroge ser man skidt og møg, undertiden blod og bræk, og det lugter lifligt af urin. Detlef fik en seng med en tynd plasticmadras i et stort lokale med nok et halvt hundrede patienter. En eneste sygeplejerske er til rådighed. Patienten og hans pårørende skal selv ordne alt. I Detlefs tilfælde indbar det indkøb af pude, lagen, håndklæder, nyt tøj, dropsæt, infusionsvæsker, blod, medicin (smertestillende, antibiotika), nattevagt, etc. Den lokale læge havde ordineret 2 poser blod, og der blev ikke målt blodtryk, puls eller hæmoglobin. 2 politibetjente gennemførte et forhør og skrev rapport. Detlef kastede en del gammelt blod op fra maven. Hans bevidsthedstilstand blev tiltagende bedre. Jeg fik nu mulighed for at kontakte SOS International i København. Vi havde ikke Detlefs forsikringspapirer, men han mente, at han var forsikret via DANMARK. SOS International mente, at IHI stod for forsikringen og kunne stille direkte om dertil. Damen på vagtcentralen gik umiddelbart i gang med at finde Detlefs forsikring, og jeg fik også kontakt med den tilknyttede læge, som sagde, at de kunne garantere betaling af alle behandlingsudgifter. Jeg telefonerede også til Den Danske Ambassade, og blev kort efter ringet op af konsulen, der havde været i kontakt med Apollo Hospital i New Delhi. De ville modtage patienten, og sende en ambulance til at hente os næste morgen. Jeg mente, at den bedste løsning var, at Detlef overnattede på sygehuset med den ekstra nattevagt vi havde skaffet. Næste morgen kl. 8. var der igen diskussion med Dr. Raman om, hvorvidt vi kunne forlade sygehuset, men den meget effektive Dr. Ashok Kumar fra Apollo Hospitals Emergency Department skar pludselig igennem, og vi forlod simpelthen SMS hospital. Ambulancen fra Apollo Hospital var fuldt moderne. På de 5 timers kørsel til New Delhi fik Detlef en tramadol-injektion (nok den første ordentlige smertebehandling).

Apollo Hospital i New Delhi

Det var en stor glæde at komme til et ordentlig hospital. I Emergency Department blev Detlef ordentlig undersøgt, fik vasket ansigtet i desinficerende væske, blev undersøgt af flere yderst kompetente læger bl.a. plastikkirurgen Dr. Kuldeep Singh og neurokirurgen Dr. M. Asif Ali. Indenfor den første time var der gennemført CT-scanning som viste frakturer i maxil og mandibel svarende til Le Fort 1. Der blev lagt en plan om operation efter nogle dages observation, når hævelserne var faldet noget. Detlef blev anbragt på intensiv afdeling under betryggende opsyn. Jeg forsøgte at ringe til Detlefs hustru i Nordborg, men der var telefonsvarer på. Næste morgen ved 6-tiden hilste jeg igen på Detlef, som nu så noget bedre ud. Hans ejendele blev deponeret hos Security Department på niveau -2 i bygningen. Han var igen blevet forhørt af politiet om afte-

nen. Jeg tog af sted med taxi til Kuchaman Fort, hvortil jeg ankom ved 17-tiden. Det havde ikke været mulig at få telefonisk kontakt med gruppen på nær i Pushkar.

Øvrigt

Vor indiske hovedguide Ninad blev holdt tilbage på politistationen i Malpura i nogle timer. Resten af gruppen måtte fortsætte med den ikke-engelsktalende buschauffør som vejviser. Det var essentielt, at de nåede Pushkar inden mørkets frembrud. Karin Christiansen, som har en betydelig erfaring fra rejselivet påtog sig guidearbejdet i de 2½ dag, jeg var borte fra gruppen. Hun og Ninad indhentede gruppen i taxi. Detlefs bagage inklusive pas, flybillet og forsikringspapirer blev sendt med en taxi fra Pushkar til Jaipur for at kunne komme med ham til Apollo Hospital. Den 18. november om aftenen besøgte vi Detlef på sygehuset, og han havde det da betydeligt bedre. Vi havde danske flag med og en bog, hvor alle rejsedeltagerne havde skrevet hilsener til Detlef. Vi deponerede resten af hans bagage (hjelm, motorcykelstøvle, ur, brille, øring) hos security og fik taget en fotokopi af hans internationale kørekort. Vi havde rygtevis hørt, at føreren af den indiske motorcykel ikke havde kørekort. Kort før vor afrejse fra Indien telefonerede jeg til Apollo Hospital, og fik at vide, at Detlef havde overstået operationen godt, og der var bl.a. blevet lavet tracheostomi (hul på halsen til luftrøret). Efter hjemkomsten til Danmark d. 20. november ringede vi til hustruen, men fik i stedet kontakt med noget familie, som vi kunne fortælle om situationen. Vi var også i telefonkontakt med IHI alarmcentralen.

Detlev blev hjemtransporteret med lægeledsagelse til Sønderborg sygehus d. 3. december, og udskrevet derfra d. 8. december. Så forestår der en del mere ambulante arbejde bl.a. hos specialtandlægen. Jeg kom til at sætte meget stor pris på Detlefs menneskelige egenskaber - han er en utrolig stærk person fysisk som psykisk. Under de 2 timers biltur til Jaipur kunne han kun fremstønne 3 forståelige sætninger til mig: 2 gange sagde han, at han var ved at blive kvalt i blod, og en gang sagde han, at han følte det som om han havde bokset mod Mike Tyson. Senere fik jeg at vide, at han før ulykken havde sagt til Ninad, at hvis han døde i dag, så døde han lykkelig. Og da jeg sagde farvel til Detlef på hospitalet i Delhi, sagde han, at hvis jeg igen ville lave sådan en mc-tur, så kunne jeg godt skrive ham på som deltager.

Selvom Detlefs deltagelse i gruppen blev relativt kort, så var han nok den mest fotograferede.